

Wijziging van artikel 147 van de Wet op de
Bedrijfsorganisatie

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Bij de wet van 14 februari 1957 (*Stb.* 40) werd artikel 147 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie in diër voege gewijzigd, dat een aantal regelingen, die steunden op het Organisatiebesluit Voedselvoorziening 1941 en het Algemeen Reglement betreffende de samenstelling, inrichting en bevoegdheid van organisaties, ingesteld op het gebied der voedselvoorziening, na het vervallen van beide laatstgenoemde regelingen uiterlijk tot 1 januari 1959 van kracht zouden blijven. Bedoelde regelingen omvatten de verordeningen en besluiten van krachtens het Organisatiebesluit Voedselvoorziening 1941 ingestelde organisaties en voorts enige op grond van genoemd besluit door de centrale Overheid getroffen regelingen.

In de Memorie van Toelichting bij het ontwerp van genoemde wijzigingswet (Gedrukte stukken, zitting 1956—1957, 4566, stuk nr. 3) werden de verordeningen en besluiten van krachtens het Organisatiebesluit Voedselvoorziening 1941 ingestelde organisaties onderscheiden in:

1°. de regelingen der organisaties-„oude stijl”, waarbij de vestiging of uitbreiding van ondernemingen afhankelijk wordt gesteld van het voldoen aan eisen van kredietwaardigheid handelskennis en vakbekwaamheid;

2°. de overige verordeningen en besluiten van de Bedrijfschappen voor Pluimvee en Eieren, voor Zuivel en voor Visserijproducten;

3°. de overige verordeningen en besluiten der betrokken niet onder 2° genoemde organisaties.

Zoals in genoemde memorie werd medegedeeld, betreffen de onder 1° bedoelde voorzieningen een materie, waarvan de regeling niet door de produktschappen kan worden ter hand genomen, doch slechts kan geschieden op grond van de Vestigingswet Bedrijven 1954, dan wel, voor zover het de z.g. erkenningsreglementen van telers in de tuinbouwsector betreft, op grond van een nog tot stand te brengen wettelijke regeling. Medegedeeld werd, dat de werkzaamheden, verbonden aan de totstandbrenging van vestigingsregelingen op de nieuwe basis, waarschijnlijk eerst tegen 1 januari 1959 hun beslag zouden kunnen krijgen.

Bedoelde werkzaamheden zijn thans voor wat betreft enige sectoren zover gevorderd, dat tijdig vóór genoemde datum een beslissing inzake het tot stand brengen van een nieuwe vestigingsregeling kan worden verwacht. Voor een belangrijk aantal van de betrokken sectoren staat echter thans reeds vast, dat een tijdige beslissing niet zal kunnen tot stand komen. Ter wille van de continuïteit achten de ondergetekenden het noodzakelijk, dat in de hierbedoelde sectoren de erkenningsreglementen uiterlijk tot 1 januari 1960 kunnen voortbestaan. De ondergetekenden vertrouwen, dat het mogelijk zal zijn tijdig vóór laatstgenoemde datum een beslissing te nemen.

De ondergetekenden hebben de mogelijkheid overwogen in plaats van verdere handhaving van de onderhavige erkenningsreglementen in de betrokken sectoren op grond van de Vestigingswet Bedrijven 1954 vestigingsbeschikkingen tot stand te brengen. Zij zijn evenwel na rijp beraad tot de conclusie gekomen, dat het niet wenselijk is deze weg in te slaan.

Immers is de figuur van de vestigingsbeschikking gecreëerd

met het oog op een geheel andere situatie dan die, welke zich in casu voordoet, nl. voor gevallen, waarin wordt overwogen een vestigingsbesluit tot stand te brengen in een sector, waar tot dan toe in het geheel geen vestigingsregeling bestaat.

Voor dergelijke gevallen levert de omstandigheid, dat een vestigingsbeschikking een minder sluitende regeling biedt dan een vestigingsbesluit, geen overwegende bezwaren op, doch die omstandigheid doet wel de figuur van de vestigingsbeschikking minder geschikt zijn voor de onderhavige situatie, waarin het gaat om het voorkomen van een lacune gedurende de periode, liggende tussen het vervallen van de vestigingsregelingen der bedrijfsschappen-„oude stijl” en de inwerkingtreding van eventueel tot stand te brengen vestigingsbesluiten op basis van de Vestigingswet Bedrijven 1954.

Voorts ware het, ook afgezien van het minder sluitend karakter van een vestigingsbeschikking, naar de mening van de ondergetekenden een weinig aantrekkelijke figuur in die gevallen, waarin een vestigingsbesluit tot stand zal komen, tussen het vervallen van het erkenningsreglement en de totstandkoming van het vestigingsbesluit nog een afzonderlijke fase in te lassen, waarin de vestiging door een vestigingsbeschikking wordt beheerst.

De ondergetekenden zijn van mening, dat een verdere tijdelijke verlenging van de geldingsduur der erkenningsreglementen te minder bezwaar behoeft te ontmoeten, omdat deze regelingen naar aanleiding van aandrang, die door de ondergetekenden overeenkomstig de bij de parlementaire behandeling van het ontwerp van de wet van 14 februari 1957, *Stb.* 40 (Zitting 1956—1957, nr. 4566), van regeringszijde gedane toezegging op de betrokken produktschappen hebben uitgeoefend, thans aan de vestigingswet Bedrijven 1954 zijn aangepast.

Aangetekend zij hierbij, dat er één erkenningsreglement is, t.w. het Erkenningsreglement Wederverkopers Bakkersartikelen, dat niet kon worden aangepast aan de normale eisen van vestigingsbeleid, omdat zulks zeer ernstige repercussies zou hebben gehad voor de wederverkopers van brood en voor het broodbakkerijbedrijf. Bedoeld erkenningsreglement verhindert nl. het ontstaan, anders dan in broodbakkersondernemingen, van nieuwe verkooppunten van brood. Zou aan het bestaan van deze regeling een einde komen zonder gelijktijdige totstandbrenging van voorzieningen, welke het ontstaan van nieuwe verkooppunten van brood in zekere mate beperken, dan zou een plotselinge zeer grote uitbreiding van dat aantal verkooppunten moeten worden verwacht.

Zoals reeds is medegedeeld in de Nota naar aanleiding van het Verslag der Tweede Kamer omtrent het zoëven genoemde wetsontwerp (Gedrukte stukken, zitting 1956—1957, 4566, stuk nr. 5), is aan de onderhavige kwestie reeds aandacht geschonken in verband met het beraad over het parallelisatievraagstuk. Met name is onderzocht, of er op basis van de Vestigingswet Bedrijven 1954 de mogelijkheden aanwezig zijn om te voorkomen, dat de beëindiging van meergenoemd erkenningsreglement voor de betrokken bedrijfstakken ernstige schokken zou veroorzaken, doordat bij de totstandkoming van een op de Vestigingswet Bedrijven 1954 gebaseerde regeling slechts geringe eisen van vakbekwaamheid kunnen worden gesteld, waaraan binnen zeer korte tijd een groot aantal beheer-

ders van inrichtingen, waarin enig bedrijf uit de levensmiddelensector wordt uitgeoefend, zou kunnen voldoen.

Gebleken is, dat zodanige mogelijkheden niet aanwezig zijn. De Staatssecretaris van Economische Zaken heeft hiervan mededeling gedaan aan de Commissie Vestigingsregelingen van de Sociaal-Economische Raad en heeft deze commissie verzocht in haar advies omtrent het ontwerp-Vestigingsbesluit Levensmiddelenbedrijven mede te delen, of zij de opvatting kan delen, dat een plotselinge grootscheepse uitbreiding van het aantal verkooppunten voor brood schadelijke gevolgen voor de broodbakkersondernemingen ten gevolge zou hebben en, zo ja, welke maatregelen ter voorkoming van die gevolgen dienen te worden getroffen. Daar het uitgesloten moet worden geacht, dat op grondslag van het door genoemde commissie nog uit te brengen advies vóór 1 januari 1959 een voorziening op dit stuk kan worden tot stand gebracht, achten de ondergetekenden het, gezien de belangen, die voor de betrokken bedrijfstakken met deze aangelegenheid gemoeid zijn, dringend noodzakelijk het onderhavige erkenningsreglement op dezelfde voet als de andere erkenningsreglementen na 1 januari 1959 te handhaven.

Het is niet te verwachten, dat alle erkenningsreglementen, die, indien dit wetsontwerp kracht van wet zal hebben verkregen, uiterlijk tot 1 januari 1960 kunnen voortbestaan, in feite tot dat tijdstip van kracht zullen blijven. De ondergetekenden verwachten nl. in enige gevallen reeds vóór 1 januari a.s. en in een aantal andere gevallen vrij korte tijd na die datum een beslissing te kunnen nemen omtrent het al dan niet bevorderen van de totstandkoming van een vestigingsbesluit. Daar, waar een vestigingsbesluit tot stand komt, zal ingevolge het bepaalde in artikel 34, derde lid, van de Vestigingswet Bedrijven 1954 het erkenningsreglement bij het in werking treden van het besluit vervallen, terwijl in die gevallen, waarin besloten zal worden geen vestigingsbesluit tot stand te brengen, door de ondergetekende zo nodig stappen zullen worden gedaan om te geraken tot vervallenverklaring van de betrokken erkenningsreglementen. De wetten tot opheffing van de bedrijfschappen-„oude stijl” bieden de mogelijkheid tot zodanige vervallenverklaring.

Met betrekking tot de in meergenoemde Memorie van Toelichting onder 2° en 3° vermelde overige verordeningen en besluiten van de organisaties-„oude stijl” zij het volgende opgemerkt.

De ondergetekenden spraken in die memorie de verwachting uit, dat de vervanging van de verordeningen en besluiten van de organisaties, welke bestaan per 1 januari 1956 is beëindigd, in hoofdzaak omstreeks het midden van 1957 zou zijn voltooid en dat de verordeningen en besluiten van de drie bedrijfs-

schappen-„oude stijl”, wier werkzaamheden omstreeks een jaar later door produktschappen werden overgenomen, eerst medio 1958 zouden kunnen zijn vervangen. Op enkele uitzonderingen na is deze vervanging thans inderdaad voltooid. In enige gevallen evenwel hebben zich daarbij moeilijkheden voorgedaan, waarbij de taakafbakening tussen de betrokken produktschappen en ingevolge de Wet op de Bedrijfsorganisatie voor bedrijfstakken, welke onder het ressort dier produktschappen vallen, ingestelde bedrijfschappen een rol speelt. Het is niet te verwachten, dat deze moeilijkheden reeds vóór 1 januari 1959 geheel zullen zijn opgelost. Ten einde een harmonische ontwikkeling van de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie ook op dit punt niet in de weg te staan, wordt voorgesteld de verordeningen en besluiten — andere dan vestigingsregelingen — van de Bedrijfschappen voor Pluimvee en Eieren en voor Visserijprodukten nog enige tijd langer van kracht te doen zijn. Het komt de ondergetekenden voor, dat hier met een verlening uiterlijk tot 1 juli 1959 kan worden volstaan.

In verband met hetgeen hierboven is uiteengezet, wordt in bijgaand wetsontwerp een wijziging voorgesteld van het tweede lid van artikel 147 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie, zoals dit artikel luidt sinds de inwerkingtreding van eerdergenoemde wet van 14 februari 1957. De wijziging strekt tot verlenging van de maximale geldingsduur van de erkenningsreglementen van alle krachtens het Organisatiebesluit Voedselvoorziening 1941 ingestelde organisaties tot 1 januari 1960 en voorts van de overige verordeningen en besluiten van de voormalige Bedrijfschappen voor Pluimvee en Eieren en voor Visserijprodukten tot 1 juli 1959. Ten aanzien van de uiterste vervaldatum van de andere regelingen van organisaties-„oude stijl” en van de in voornoemd artikellid onder *b*, *c* en *d* genoemde regelingen wordt door het onderhavige wetsontwerp geen wijziging gebracht.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken, Bezitsvorming en Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie,

N. SCHMELZER.

De Minister van Economische Zaken,

J. ZIJLSTRA.

De Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening,

A. VONDELING.